Temps Pasqual - Segon diumenge

Per Administrador el dg., 12/04/2015 - 09:00

Ac 4,32-35
1 Jn 5,1-6
Jn 20,19-31

Avui en la vuitada de Pasqua dues coses vol remarcar la litúrgia de la paraula, una: com és la comunitat que reconeix al Senyor, l'altre: el pas a la fe que és la victòria que venç al món. La comunitat que reconeix al Senyor ressuscitat viu transformada per una unió de pensaments i de sentiments que es manifesta, per exemple, en el fet de compartir entre tots els propis bens; no hi havia necessitats, l'amor mutu era tan autèntic que ho impedia. L'amor a les coses mai està per d'amunt dels germans. Així descriuen els "Fets dels Apòstols" (Fets 4,32-35) la comunitat primera, la comunitat ideal, com una Església que és vertaderament una comunió no solament amb el Senyor, sinó amb tots els germans. Units al Senyor, sentint-nos membres del seu cos, ni les idees, ni els afectes, ni les coses, no trenquen aquesta unitat i ens allunyen, fins hi tot ens enfronten, els uns amb els altres. El món certament no sent ni pensa així. Però el qui veritablement creu en Jesús, en Jesús ressuscitat, obre la porta del seu cor a Déu i als germans, i aquesta fe és la que venç el món, és la victòria que venç el món (1 Jo 5,1-6) És el segon tret de la catequesi d'avui. Aquesta fe, que obra per la caritat, és la causa de la nostra victòria, que no és ni violència, ni força que tot ho arrabassa, sinó un captenyiment nou, resultat d'una fe que obra per la caritat. La lectura de l'evangeli de sant Joan ens parla de la Pasqua i de la vuitada de la Pasqua, de la comunitat com a lloc idoni per a reconèixer al Senyor i fer l'experiència de la seva presència ressuscitada, i de la bondat de Jesús que acull a aquell apòstol que no estava amb els altres, quan hi anà per primer cop. Jesús ja els havia dit "no us deixaré orfes... us tornaré a veure i el vostre cor s'alegrarà i aquesta joia ningú no us la podrà prendre" Els parlà i els ensenyà les mans i el costat com signes de la seva passió, de la seva condició de servent amb la que ha salvat el món; son les senyes d'aquella condició kenòtica encara presents però transfigurades, signes de la seva identitat. I comencen a manifestar-se en ells els efectes de la resurrecció: passen de la tristesa a la joia, de la por a la valentia i creuen que Jesús és viu i vivent; creuen que el crucificat és el ressuscitat i que ara està amb ells; queden convençuts de la seva victòria sobre la mort. Les portes estaven tancades per causa de la por, ens diu l'evangelista; símbol de tantes situacions eclesials: portes tancades davant del món que fa por. Fugir i posar-se a la defensiva, i llavors ja no podem ser profetes de res. Jesús se'ls va fer present des de la seva nova realitat, en la situació en la que ells es trobaven i els va canviar internament. Rebeu l'Esperit Sant..." La promesa, feta abans, ara s'acompleix: us enviaré l'Esperit perquè sigui amb vosaltres sempre". L'Esperit que us portarà a la veritat plena: us recordarà el que us he dit; us manifestarà el sentit de tota novetat. L'Esperit testimoni suprem de Jesús davant d'un món que no creu i el nega i el rebutja, fins i tot amb violència. L'Esperit que manifestarà qui té raó, qui és pecador, qui és condemnat. És el gran do de Pasqua. El relat acaba dient-nos una cosa més: Tomàs, un dels dotze, no hi era present quan Jesús vingué. Absent de la comunitat no rebé la força sorgida en la resurrecció, i després tampoc acceptava el testimoni dels seus companys. Els arguments que aquests li presenten, ell exigeix comprovar-los personalment: veure i tocar; i Jesús condescendí amb les seves exigències: "s'ha manifestat la benignitat i la humanitat del nostre Salvador" ens diria St. Pau (Tit 3). Podem llegir-hi aquí la importància que sempre tindrà la comunitat, l'Església, per tal de que el Senyor sigui reconegut. La comunitat com a lloc per a fer l'experiència del Senyor. Tomàs s'obrí a la fe: "Senyor meu i Déu meu". El que veu i les ferides que toca són el meu Senyor i el meu Déu. La victòria que venç al món és la nostra fe, ens deia S. Joan. Acaba el relat amb una benaurança, que és per a tots nosaltres els creients, els que no han vist peces de roba abandonades en el sepulcre, o no han sentit la veu del Senyor que pronuncia el seu nom, ni tan sols l'han vist com els deixebles, com Tomàs. Joan creu que no es pot retre una lloança més gran a Jesús que dir-li de cor "Senyor meu i Déu meu"; però que no es pot tampoc retre una lloança més gran als seguidors de Jesús que dir-los "feliços els qui no han vist, però han cregut"

ETIQUETES
COMUNITAT FE